

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Sommerdag

Citation: Drachmann, Holger: "Sommerdag", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 7. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid54155/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

OUVERTURE

Nu, kom du gode Gige,
lad hers dit A,
men ingen skal du sige,
hvor din Tøse kom fra;
for Folk med dannede Ører
er det vel Lyst at spille,
men Kunstneren han hører
Dig, selv naar Du tier stille.

Sommerdag.

Der laa den Ridder i Græsset og drev.
Hejsa nu sædler vi af!
Der laa hans Harnisk, hans Skjold og Værge,
Hans Tanker de fløj over alle Bjerge,
De sejled paa Sky gennem Luften den blaa;
Den Rejse man bruger ej Vaaben paa.

Den Ridder han laa, hvor han stoded sig først,
Han kendte ej Sult, han kendte ej Tørst;
Og Solen den kom over Stedet og gik:
Han lytted som efter en sagte Musik.

Det lød som de vandrende Spillemands Kor,
Der giger og fløjter, hvor Godtfolk bor,
Det lød som naar fineste Strengte klingre
Berørt af hvide og varsomme Fingre.

Da traadte af Skyggen saa grim en Gæst,
Og Græsset det visned, som stod ham næst;
Han bukked sig ilsomt og Vaabnene tog
Og grined og ud imod Ridderen slog:

Hr. Dagtyv, I laa eders iængste Tid,
Nu drage I med mig af Landet did,
Se her Eders Harnisk og Skjold og Kniv;
Jeg panted Jer ud, løs ind med Jert Liv! —

Den Ridder han lagde sit Hoved paa Sned
 Og plukked en Blomst og i Straaet bed:
 Hvad skriver vi ellers for Dag i Dag?
 Hr. Knokkelmand, se I kan fare i Mag!

Og stjål I de Vaaben, min Fader mig lod,
 Jeg ligger ej vaabenløs her for jer Fod;
 Thi Sommerens Luftning, som Jorden omkranser,
 Har lagt om mit Bryst et ubrydeligt Panser.

Det bugter og føjer sig efter min Gang,
 Ret aldrig en Stikning i Ringbrynjen sprang,
 Og Dagmoder, Solen, har vævet den Særk;
 Saa til! I skal kende, om Brynjen er stærk.

Og Skjoldet, som giver saa frejdig en Klang,
 Naar Klingen er draget og Striden i Gang, —
 Den skærmende Klang har jeg stedse for Øre,
 Saa ikke jeg kan Eders Grovheder høre.

Der toner fra Markens livsalige Rige,
 Fra Blomster og Dyr en Musik uden Lige;
 De bejler, de kæmper, de fødes, de dør, —
 Om ej I var død, I hørte den før.

Og Værget, I stjål! — o behold kun den Kniv,
 Jeg dagtinger ej for saa lidt om mit Liv.
 Min Mord er mit Værge: paa Læben det Kys,
 Jeg drømte, jeg fik af min Fæstemø nys.

Det dølger sin Styrke som Sværdet i Balg,
 Men giver, Hr. Død, I saa håardt mig et Valg,
 Saa løsner jeg Tungen, mit Værge paakalder
 Al Bistand hos smaa og hos store Vasaller.

Og Fugle og Blomster og springende Dyr
 Og Mennesker komme fra Land og fra Byer,
 I Flamme staar hele det ganske Land: —
 Pas paa, I vil brænde Jer Haand paa den Brand!